

ЮРІЙ АНДРУХОВИЧ

УКРАЇНСЬКИЙ ПОЕТ, ПИСЬМЕННИК ТА ПЕРЕКЛАДАЧ.
СПІВЗАСНОВНИК ПОЕТИЧНОЇ ГРУПИ **БУ-БА-БУ**.
ЛАУРЕАТ ЛІТЕРАТУРНОЇ ПРЕМІЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ
ЄВРОПИ **ANGELUS**, ПРЕМІЇ ІМ. ХАННИ АРЕНДТ

ДЛЯ ПЕРЕВАЖНОЇ БІЛЬШОСТІ УКРАЇНЦІВ 90-ТІ – ЦЕ ВІДЧАЙ ТА ЗЛИДНІ, МІЦНО ПОЕДНАНІ ЗІ СМІХОМ ТА НОВАТОРСТВОМ. 90-ТІ – ЦЕ РЕКЕТ І БАРТЕР, КРАВЧУЧКИ І СВЕТРИ BOYS, КРИЗИ, ПЕРЕХІДНІ ПЕРІОДИ, ШАХРАЙСТВО, А ВОДНОЧАС – НЕЙМОВІРНА, ЗДАТНА НАЛЯКАТИ СВОЇМИ МАСШТАБАМИ СВОБОДА ТВОРЧОСТІ.

СЕРЕД УСІХ ЦИХ НОВИХ ОЗНАК НОВОГО ЧАСУ МУСИЛО БУТИ ЩОСЬ, ЗА ЩО МОЖНА ЗАЧЕПИТИСЯ, КУДИ МОЖНА ЗАХОВАТИСЯ. ПОРЯД ІЗ КУЛЬТОВИМИ НІЦШЕАНСЬКИМИ ТВОРАМИ І ЗАХІДНОЮ РОК-МУЗИКОЮ МАЛИ З'ЯВИТИСЯ СВОЇ, ВЛАСНІ, УКРАЇНСЬКІ ПОСТАТІ, ЯВИЩА ТА АРТЕФАКТИ. УКРАЇНА МАЛА НЕ ЛИШЕ НАЗИВАТИСЯ НОВОЮ КРАЇНОЮ, А Й СТАТИ НЕЮ. НАПЕВНО, САМЕ ТОМУ СЬОГОДНІ АНДРУХОВИЧА НАПІВЖАРТОМА НАЗИВАЮТЬ ПАТРІАРХОМ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ. БО САМЕ ЙОГО «РЕКРЕАЦІЇ», «ПЕРВЕРЗІЇ» ТА «МОСКОВІАДА» СТАЛИ ТИМИ ТЕКСТАМИ, ЯКІ ЛЕГІТИМІЗУВАЛИ ВСІ ЦІ БОЛЮЧІ ЗМІНИ І ЗЛАМИ. ХАЙ ЯК ГОЛОСНО ЦЕ ПРОЗВУЧИТЬ, АЛЕ З ЦИМИ

ТЕКСТАМИ МИ ОТРИМАЛИ БАГАТО ПОЖИВИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ВЛАСНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ. «АНДРУХОВИЧІ» – КАЗАЛИ МИ У 90-Х І МАЛИ НА УВАЗІ УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕННИКА, СВОГО, ЖИВОГО УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕННИКА. АНДРУХОВИЧ – НЕСПРОСТОВНИЙ ДОКАЗ УКРАЇНСЬКОСТІ.

УКРАЇНІ ВЖЕ 23, АНДРУХОВИЧУ – 54, І ВОНИ ДОСІ ПОТРІБНІ ОДНЕ ОДНОМУ. ЙОГО КОЛОНКИ Й ЕФІРНІ РОЗМОВИ ПОШИРЮЮТЬСЯ БЛИСКАВИЧНО – НАМ ЦІКАВО, ЩО ВІН СКАЖЕ У 2001, У 2004 ЧИ СЬОГОДНІ. МИ ОБУРЮЄМОСЯ ЧИ ДИВУЄМОСЯ ЙОГО ЗАЯВАМ ПРО ВІДОКРЕМЛЕННЯ ДОНБАСУ, А ВОДНОЧАС ЦИТУЄМО ЙОГО ПРЯМОЛІНІЙНІ ЗАКИДИ, СКАЗАНІ В ОБЛИЧЧЯ ПАСИВНІЙ ТА ОБЕРЕЖНІЙ ЄВРОПИ.

...А САМ УСПІШНИЙ УКРАЇНЕЦЬ ЮРІЙ АНДРУХОВИЧ, СХОЖЕ, НЕ ВВАЖАЄ СЕБЕ ТАКОЮ ВЖЕ ВИЗНАЧНОЮ ПОСТАТТЮ. КАЖЕ, ЩО ПРОСТО ВМІЄ ДОБРЕ ПРАЦЮВАТИ З ТЕКСТОМ. І, МОЖЕ, ЦЕ ВЖЕ НАША РОБОТА – ПЕРЕТВОРЮВАТИ ТЕКСТИ НА КОНТЕКСТИ.

Наше традиційне перше питання до всіх героїв проекту. Як і чому Ви стали тим, ким є сьогодні?

Почнімо спочатку. Все вирішилося, мабуть, у тінейджерському віці. Була мрія стати археологом, захоплювався історичними книжками. Але достатньо рано довідався про те, що шанси здобути цю професію – дуже невеликі. А вже значно більшою є ймовірність після закінчення історичного факультету бути шкільним вчителем історії або політоргом у якійсь організації. А що школу я дуже не любив, то уявити себе вчителем не міг ніяк. Відтак археологія відійшла на задній план.

...А одного літа я вирішив, що насправді буду поетом. Не написав на той час жодного рядка, але чомусь розуміння того, що це моє, було дуже чітким. Відверто кажучи, я й поезією не дуже захоплювався, більше читав історичної романістики, цікавився стародавнім світом тощо. Однак якось на канікулах, у розпал літнього дня, на пляжі в Одесі відчув упевненість, що після повернення з відпочинку додому почну писати вірші. Потаємно, звісно. Це було у 9-му класі.

Знайшов тоді серед батькових речей дуже особливий для мене предмет – записник, на обкладинці якого було написано: «Альбом для стихів». От свої вірші до того альбому й записував. Писав ось так, в атмосфері суцільної таємниці, по віршу двічі на день. Тішився з того, що от ви тут усі живете і нічого

не знаєте! Навіть не здогадуєтеся, що десь поряд з вами живе великий поет! *(Усміхається).*

А які то були вірші?

У тих поезіях була певна претензія на модернізм, оскільки то були білі вірші. І це тривало доти, доки я не вступив на перший курс Українського поліграфічного інституту. Той вибір був уже дорослим, цілком усвідомленим. Додатковим плюсом навчання в Поліграфі було те, що тут не проводили творчого конкурсу, як у Львівському університеті, наприклад. Вступив.

Уже тоді почав шукати «собі подібних» серед інших студентів. Виявилося, їх було багато. Тоді я, першокурсник, зламав власне табу нерозповсюдження своєї творчості й дав почитати ті вірші одному п'ятикурснику. Він з якихось причин мав великий авторитет серед творчих студентів, тож до думки його прислухалися всі. Попри різку критику, його загальний «присуд» був доволі позитивним. Кажучи простіше, він визнав те, що я поет. А позаочі навіть говорив, що я «волею Божою поет» *(Усміхається).*

Почав читати свої вірші вголос дедалі частіше. І ось наприкінці п'ятого курсу у львівському літературному журналі «Жовтень» *(тепер часопис «Дзвін», – ТУ)* з'явилася моя публікація! Уявляєте? Я був студентом, а мене надрукували! Тоді я писав радше песимістичні, такі декадентські речі. Але часом у мені

”

**ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОЗНАЧАЄ НАШУ
ЗДАТНІСТЬ ЩОСЬ У ЦЬОМУ СВІТІ
ЗРОБИТИ, ВТІЛИТИ, ЩОСЬ ЗМІНИТИ.
БЕЗ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НАМ, НАПЕВНО,
НЕ ВДАВАЛОСЯ Б НІЧОГІСІНЬКО ДОВЕСТИ
ДО ЛОГІЧНОГО ЗАВЕРШЕННЯ**

